

Austrian International Rafting Championship 2006
European Cup 2006
River Salza in Styria 25 – 28 mai

Zo luidde de officiële titel van de raftwedstrijd in Oostenrijk en dit was tevens ons startsein van een anderhalve week raften met het inmiddels gedoopte Volmolen Energie Team alias V.E.T.!! Met een gehuurde, niet begrensde Ford Transit ging het team met Hans van Delft, Bas Verhagen, Martin Hermans, "Rookie of the year" Jeroen Keeris, Sjoerd Dijkstra en ondergetekende op pad voor een wedstrijd in Oostenrijk en daarna meteen door naar Frankrijk waar de Nederlandse Kampioenschappen op ons lagen te wachten. De laatste wedstrijd was eigenlijk het hoofdoel van onze reis, want na de nipte overwinning van Team Helmond vorig jaar waren wij nu wel aan winnietoe....euh... winnen toe...!! De wedstrijd in Wildalpen was bedoeld als een training, maar ook om ons ego voor de leeuwen te gooien in een deelnemersveld van louter raftlanden zoals Duitsland, Croatie, Slovenie, Italië, Tjechie en euhm.. de Turken...!

De eerste dag begint zonnig en, naar zo blijkt later is dit de enige zon die we te zien kregen in het Oostenrijkse Wildalpen..., als we naar de start lopen voor de Sprint bekijken we het redelijk wilde stuk van de Salza. En voor we het weten liggen we al in een grote Gummotex boot aan de start. 3...2...1...START.... en volledig koud sprinten we naar beneden. De rivier is redelijk wild en in het midden zit een stevige wals. Met 1.39.22 zetten we meteen een vijfde tijd neer. Zo.. van de 19 teams biedt dit stiekum wel kansen... en het was niet eens onze beste run. Met de Head to Head verslaan we redelijk makkelijk een team uit Croatie en dan moeten we meteen tegen het zeer snelle Hazard Team Bratislava. We kiezen voor een aanval vlak voor de wals en pakken daarvoor een andere lijn. Deze was nog niet eerder gevaren, maar leek ons een prima optie. En verdomme wat kwamen in de buurt!! Helaas doken we iets te vroeg in een keerstroompje waardoor ze ons voorbij gingen, maar de schrik en verbazing was af te lezen in hun ogen... Later zou het Duitse team deze jongens op deze manier verslaan. Tsja.. dat hadden ze natuurlijk van ons gezien..!!

De Slalom hadden we goed voorbereid. Inmiddels hebben we geleerd dat het heel belangrijk is om er voor te zorgen dat het hele team weet welke lijn we gaan pakken en waar we welke slag moeten zetten... De eerste run was niet eens slecht. Behalve poortje 6, die wilde we merano doen, maar dat was toch iets te ambitieus. Daar gingen we dus af doorheen en kregen we een 50-er aan onze broek. Gelukkig worden in de Raftwereld nog de "oude" slalomregels toegepast waardoor de beste run telt. We hadden dus nog een kans. In de tweede run zetten we met 1 tikker (van 5 seconden) en niet blijven hangen in de wals een vijfde tijd neer. Kei goed... en de eindconclusie van vandaag is dat we echt wel wat te vertellen hebben hier...!! He he .. eindelijk kunnen we even een biertje drinken en al snel staat de 06 -ceedee op met het fabuleus vnzige nummer "Ik heb nog nooit zo genoten, als van jou snor tegen mijn kl*ten"... euh.. typisch geval van: Het niveau daalt en de stemming stijgt, zullen we maar zeggen.

De zware Down River begint voor ons pas om 14.00 uur dus een relaxte ochtend is het gevolg. Rond 11.00 uur hebben we het hele stuk naar beneden rustig aan geraft om de lijnen te checken. En nu weet ook Jeroen waar die rare voetbanden voor zijn...! Terug op het kamp blijkt de start te zijn uitgesteld naar 16.00 uur, dus doen we nog ff een schoonheidsslaapje. De startinterval is 1 minuut en voor we het weten worden we alweer afgeteld. En dan zijn we weg voor de 9 km sprint op een onbekende rivier. Al snel halen we een damesteam in en dan beginnen allerlei pijntjes te komen op zo'n lang stuk. Het gaat niet slecht en we hebben een goede pace. Pas over de helft krijgen we in de gaten dat onze vrienden de Turken ons in het vizier hebben. En ondanks dat we hard aan de peddels sleuren kunnen we niet voorkomen dat ze ons in de laatste 200 meter voorbij komen stomen. We balen en over de finish duurt het even voor we zijn bijgekomen van de zware inspanning en het feit dat ze ons hebben ingehaald. Uit eindelijk worden we 8^e

van 26 teams en dat is een hele beste prestatie voor een team dat sinds kort aan het trainen is in een vlak land zonder enige wildstromende beek...

De volgende dagen daarna volgt het program nog eens opnieuw, maar dan R4. Met zijn vieren dus in boot. Daar hebben we nooit op getraind en was voor ons minder belangrijk. Vanwege het slechte weer en muziekoverlast aan de overkant zal ik verder niet vermoeien met deze ervaringen over explosief stijgend water, vijftigers, Team Mistral en ander geneuzel... doorspoeluuuhhh, zou Paul de Leeuw zeggen...

En dan nu.... de zon.... de bergen.... en het NK...!!

Na een lange nachtelijke rit en een tussenstop in Lignano, Italië komen we aan in Chateauroux op de camping Les Eygas van gastheer en organisator PBO. Als we wakker worden en alles droog wordt in de zon en Martin weer heerlijke eitjes heeft gebakken en de tenten weer staan besluiten we om 2 dagen vakantie te houden en bij te komen van Oostenrijk. Een aantal van ons, met name ikke, zijn erg verkouden geworden met koorts en lange hoofdpijnen en weinig slaap. Dus rusten we uit, regelen we een BBQ-tje, kampvuurtje, het traditionele wijngooien wordt beoefend, er wordt geklommen, de Robinsonproef "vuur maken" wordt bediscussieerd en uitgevoerd (zonder resultaat overigens...) Woensdag en donderdag wordt er pas weer getraind en het was niet makkelijk om de ploeg weer scherp te krijgen en te smeden tot één geheel. Discussies en irritaties in de boot zijn het gevolg, maar hebben ook zijn functie. Ook de nieuwe boten van Pieter vallen ons een beetje tegen. Ze zijn erg klein en we moeten leren om heel compact te zitten en bijna te sturen als met een slalomboot. Tsjaa.. klagen heeft geen zin dus moeten leren varen met deze boten en als we het allemaal een beetje door krijgen, lukt het best aardig...!

Vrijdag komt ook ons geheim wapen, Marc Kurver, aan en hij wordt hartelijk ontvangen. We trainen nog een paar keer met hem in de boot. Na de opening staat al snel het eerste onderdeel, de Sprint, op het programma. De wedstrijdstress begint weer te gieren door onze lichamen en we willen weer knallen met die handel. Onze sprint was niet de beste die we in vergelijking met de trainingen hadden uitgevoerd, maar hij bleek toch de snelste te zijn. Met twee of drie sekondjes blijven we voor op onze aartsrivaal Team Brandsport/Helmvaarders.

In het gemaakte programma voor de Head to Head van zaterdag blijkt dat als we de eerste twee wedstrijden winnen, we in de halve finale uitkomen tegen Team Brandsport/Helmvaarders... Als we die winnen zitten we bij de eerste twee en als we verliezen zitten de Helmvaarders bij de eerste twee. Dat wordt dus een spannende wedstrijd. En zo voerden we het ook uit. In de halve finale staan we tegenover het gevreesde team. Zij mochten door een snelle voorgaande run de startpositie kiezen en zo waren we in één keer de underdog. We hadden onze starttactiek goed doorgesproken en zouden er meteen voor zorgen dat we het gevecht met hun aangingen om het voordeel van de snellere stroom tegen te gaan. Op het laatste moment douw ik de boot nog even goed dwars en door onze sterke start zitten we meteen voor Helmond en bijna zonder te vechten liggen we voor. PFFF... nu doorsleuren en het lukt ons zowaar om voor de Helmvaarders te finishen. YEAH... finale voor ons!!! Hierin staan we tegen het team StipYaks. Die hebben wonder boven wonder Team PBO/TEVA verslagen. De start van de finale volgt dan al snel en we hebben weer de beste startpositie. Ook nu weer is onze snelle start de oorzaak van de voorsprong die we nemen op StipYaks. Ze tikken ons nog even aan, maar dan zijn we los. We knallen naar beneden als een gems die van een berg naar beneden holt voor een pan met gekookte aardappelen. Het Gat gaat goed en we komen als eerste over de finish. Iedereen gaat staan in de boot en we gillen het uit...!! Het eerste onderdeel staat op onze naam. 300 punten...!! Vet man...!!

Tijdens de lunch helpen we mee de poortjes voor de slalom op te hangen en moeten we even snel wat eten. Wij zullen vier of vijf tellers leveren omdat er maar weinig teams zijn die slalomervaring hebben. We mogen één trainingsrun varen en die doen we rustig aan

en nagenoeg perfect. We halen alle poortjes beneden en iedereen die op de kant staat applaudiseert voor ons. Schijnbaar zijn we de enige die alle poortjes halen in een redelijk strakke lijn. Dan begint de wedstrijd. Als tweede komt team Helmond naar beneden en die doen het niet slecht. Maar ook niet supergoed, hier en daar een lange lijn en dat kost tijd. Als wij met ons startnummertje 12 aan de beurt zijn zijn we er helemaal klaar voor. We hebben goed voorbereid en we willen laten zien wat we kunnen. We fokussen op foutloos varen.. het moet echt foutloos...!! En dan zijn we los.... poortje 3 gaat goed ondanks dat we een beetje diep zaten. 4 is geen probleem. Dan is het doorknallen naar het Gat. Daar moeten we rechts naar beneden om 5 af te kunnen nemen. Gaat goed... daarnaast hangt 6 rechtsom op.. daar zijn we ook redelijk snel. Dan blijven we even in het Gat hangen, maar da's echt maar kort. Ook foutloos door 7 en redelijk goed bij 8. Hoog uit varen om over te steken naar 9. Even pakt het water ons en staan we even op één kant, maar toch zitten we bij 9. We draaien snel de stroming in en moeten goed opletten om 10 niet te raken, want die hangt er laag. Yep... nul... doorknallen naar de finish!! WOW... echt foutloos gevaren... dus!! We checken snel onze tijd en het blijkt dat we een snellere vaartijd hebben dan Helmond. En zij hebben ook nog eens twee tikkers. Dan moeten we haast wel bovenaan staan!! Als Pieter de uitslag door de microfoon brult is dat ook zo.

In de tweede run zien we dat Helmond 1 tikker maakt en nog langere lijnen nodig heeft om de laatste poortjes te nemen. Dit betekent volgens mij dat we dan al gewonnen hebben. Tegen de tijd dat wij moeten aantreden blijkt dat ook zo. Toch zijn we er heel erg op gebrand om een nog strakkere run neer te zetten dan de eerste. Tot aan poortje 7 ging dat ook zeker zo, maar toen verloren we de grip. We zitten te diep in 8 en varen te strak naar 9. We missen net poortje 10 als voorberoering. Als we om willen draaien spoelen we over de finishlijn en worden we in één keer afgefloten. Bruut worden we uit onze concentratie gehaald en we kijken allemaal tegelijk heel boos naar de dame die ons affloot. Ze schrok er gewoon van. Typisch geval van jammer... dit was iets te scherp gevaren. Gelukkig maakt het voor het eindresultaat niet uit. Ook deze 300 punten zijn voor ons...!! Vet man...!!

's Avonds is er een grote BBQ en worden traditiegetrouw de foto's van die dag via de beamer op een groot scherm geprojecteerd. Alle gezichten die door spanning, zenuwen of concentratie enigszins vreemd getrokken worden staan volledig uitvergroot op het scherm. Dat zorgt natuurlijk voor hilarische beelden en constante lachsalvo's. De eerste avond werd ik nog wat afgeschermd door Hans. Die werd aardig breed uitgemeten op het scherm, maar deze avond kwam ik er niet meer onderuit. Tsja.. ik zit rechts voor en ben dus vol in beeld voor de camera's. Gelukkig heb ik de DVD nog niet gekregen dus plaats ik deze foto's niet. We drinken stiekum aardig wat biertjes, maar gaan toch redelijk vroeg naar bed. Het was een zware dag en morgen is de allesbeslissende Down River.

Omdat de startprocedure veranderd is gaan we 's morgens even kijken naar de eerste groep van acht boten die tegelijk starten als in een zeilwedstrijd. Pas als het startsein wordt gegeven mag je over een denkbeeldige lijn heen. Dat is dus een kwestie van goed timen...! De start is wel spectaculair en levert aardige gevechten op tussen verschillende teams. Er wordt zelfs een team in een keerwater geduwd. Dat zijn nog eens tactieken. Als wij voor de tweede groep aan de buurt zijn, varen we een beetje warm en timen we de tijd van een bepaald punt naar de lijn. We liggen in het keerwater als het sein voor 20 seconden wordt gegeven. Nu horen we nix meer tot het startsein. We varen uit en gaan tussen de andere boten door naar benee. In één keer valt er een gat voor ons en met die paar seconden die nog restte roep ik...VLAMMEN MET DIE HANDEL.... we schieten tussen de andere teams door en als het startsein valt zijn we nog een paar meter verwijderd van de lijn. Helmond moest even inhouden om niet te vroeg over de lijn te gaan en intussen zitten wij op volle kracht vooruit... euh... vooruit...!! We liggen meteen op kop en alleen Team PBO/TEVA komt nog even in de buurt. Maar die laten we snel achter ons en we proberen in de lange pace te komen en bij het Gat zit Helmond al op onze hielen. Ze komen nog even dichtbij maar draaien iets te ver door in een keerstroompje. Dit geeft ons weer afstand en dan begint het pijn lijden over 9 km sprinten. Je wordt moe, je zit

niet lekker, je benen gaan slapen, je armen voel je niet meer... maar je moet door!! Hans en Bas geven de stuurcommando's en Sjoerd en ik geven de pace. Onze lijn in het zoeken naar de snelst stromende gedeelten van de rivier ging super. De stuurmannen schreeuwden ons er naar toe als of ons leven er vanaf hing. Sjoerd en ik proberen steeds de lange slag door te geven en Jeroen en Martin in het midden zijn de motor en moeten met ons in het tempo blijven. Helmond blijft op deze manier op afstand en we blijven sleuren aan de peddel. Ergens op de helft worden we nog even verrast door een sterk keerwater wat de boot bijna deed kantelen. Ik zat in één keer bij Sjoerd op schoot. Snel weer terug en in het tempo..!! Als we de bocht om komen en de Baileybrug te zien krijgen, staan er al al een hoop toeschouwers op de kant. Nu kunnen we het niet meer verliezen. In de wilde stroomversnelling onder de brug is het nog even opletten maar dan komt de finish in zicht nog 50 meter doorknallen onder luid gejoel vanuit de kant knallen we door. Als we worden afgefloten breekt een enorm victory-gevoel los. Iedereen springt op en vliegt mekaar in de armen. Behalve ik. Ik kon even niet staan omdat het gevoel in mijn benen al halverwege was uitgevallen. Kei kapot begin ik met ze mee te schreeuwen... We zijn KAMPIOENEN!!!! Alles waar we voor getraind hebben, alle discussies, het geregeld... het heeft meer dan voldoende opgeleverd!! Alles komt er uit... Peddels vliegen omhoog, koppen tegen elkaar onze inmiddels beroemde Batman tune werd gedemonstreerd... Dan komt ook Team Helmond bij ons en feliciteren ons uitbundig... Dan komt PBO erbij en dan nog de dames van Mach 7. Die hebben ook een geweldige prestatie neergezet. Maar wij hebben de titel...!!!

Bij de uitstapplaats is het meteen een drukte van jewelste. Rafters fotografen, filmers, publiek... iedereen is er en Marc die ons met de bus is gevolgd springt erbij.. Had ie beter niet kunnen doen, want we tillen hem op en springen met hem in de ijskoude Durance. Maar ja... als lid van het team moet je gewoon nat zijn als je de titel binnen haalt...!! Als we een beetje zijn bijgekomen en met een biertje aan het omkleden zijn komen er veel verhalen los... Als laatste rijden we terug naar de camping! Als 's middags de prijsuitreiking is hebben we al ingepakt en staan we in onze gedeeltelijke oranje teamkleding tussen de menigte. De band Indigo geeft nog een optreden op het grasveld en Song 2 van Blur en nog eens het mooie Maybe Tomorrow van de Stereophonics krijg ik toch een beetje het Pinkpop gevoel wat dit weekend in Nederland plaatsvind. We hebben weer veel andere teams en mensen leren kennen en dat is ook een mooie ervaring. Als de nummer 1 naar voren moet komen staan we met onze peddels in de hand en krijgen we een enorme beker uitgereikt. Daarnaast nog een leuk geldbedragje en een speciale schoen van Teva. Maar de knaller is de hete luchtballonvaart met een duoparachutesprong als hoofdprijs... Daar gaan we met zijn allen nog een leuke dag van maken en zal ook uitgebreid in dit boekje beschreven worden...

Tot dan....

Capt.Toine
Volmolen Energie Team (V.E.T.)